

hedens Erkjendelse, levere de bedste og mest uigjendrivelige Beviser for, at det ikke forholder sig, som han siger. Og hvis den ærede Forfatter alligevel nu skal stilles frem som den ene Retserdige, der tør og vil sige Sandheden, tror jeg, at en saadan Paastand efter det ærede Medlems egne videnskabelige Underjøgelse maa modtages med komplet Minderhed, for at bruge et parlamentarisk Udtryk. Jeg skal blot tillade mig at udtale min Opfattelse af Kompensationspørgsmaalet, forsaavidt man deri lægger et stærkt Ansvar paa dem, der hylde den høitærede Finansministers Opfattelse. Jeg kan ligesom andre Medlemmer, der have udtalt sig i saa Henseende, ikke komme til andet Resultat, end at, naar Skatterne her i Landet ikke kunne siges i deres Helhed at være ubillige, særlig høie eller trykkende, men vi derimod i mangfoldige Henseender — i national Henseende saavel som i almindelige civilisatoriske og humane Henseender — have ladet mange Opgaver ligge, er det ikke Tid til nu at begynde paa saadanne Reforme ved en Nedsættelse af Skatterne, naar det ikke er absolut nødvendigt, eller man vil gaa over til et System af skifte, eller man i andre Henseender kan paa vise store, frugtbringende Følger deraf. Jeg kan ikke billige den Opfattelse, det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ake Valgkreds (Scharling) gjorde gjældende, at, fordi andre Reforme koste Penge, maa en Skattereform nødvendig ogsaa gjøre det. Det forekommer mig, at Konsekvensen deraf er saa let at overse; det vilde blive en høist uheldig Fremgangsmaade. Det Modsatte synes mig næsten givet, at jo flere Reforme man har, der koste Penge, desto mindre bør man gjøre Afslag, hvor der er Tale om Skattereformer. Saalænge Staten har en Gjæld og en Formue, som omtrent balancerer, kan man slet ikke sige, at vi kunne rutte med vore Skatter uden Hensyn til alle de Opgaver, der foreligger. Jeg har ialtfald een Trost ved den høitærede Finansministers finansielle Styrelse, og det er den, at, naar vi engang komme til at angre, at vi have forsømt alle de Opgaver, vi skulde have udført, have vi dog et Anker, som vi ikke have forspildt, nemlig vor gode Kredit. Den vil jeg ikke være med til at undergrave. — Jeg vil endnu blot udtale, at, naar den høitærede Minister ikke synes at have stor Tilbøielighed til en Toldtilslutning til Sverig, skal jeg ingenlunde gaa saa vidt, at jeg vil anbefale eller misrekommandere positive Skridt i saa Henseende, men jeg vil udtale som min bestemte Opfattelse, som det synes mig, at Begivenhederne tilstrækkelig oplyse, at Skaane mere og mere er bleven Kjøbenhavns Op-

land, og at vore Handlende og Industri-drivende for en stor Del leve af Skaane. Jeg tror, det er nødvendigt, naar der ikke skal ske en beklagelig Standsning i Kjøbenhavns Udvikling, som vil være et Tegn paa Lidelse, at det skaanske Opland ikke bliver unddraget os, ialtfald ikke ved vore egne Skridt. Jeg vil f. Ex. henlede Opmærksomheden paa, at endogaa i dette Lovforslag er der Bestemmelser, som endogaa, skjøndt de i og for sig ere saa hensigtsmæssige, at man slet ikke kan bestride dem, dog i denne Retning ere mindre heldige, saaledes Bestemmelsen om, at samtidig med Vintoldens Forhøielse forbyder man at udføre Vin til Udlandet fra Kreditoplag, og Bestemmelsen om Silketoldens Forhøielse fra 4 til 5 Kroner med et Tillæg af 50 pCt. for færdige Silkevarer, hvorved man kommer op fra 6 Kr. til 7 Kr. 50 Ø. for færdige Silkevarer. Det er nemlig saa, hvad Vinen angaar, at Sverig allerede modtager en hel Del Vin herfra, som kommer fra Kreditoplag. Jeg benægte ikke, at det er farligt, og at der kan ske Forfalsninger, men man bør efter min Opfattelse ialtfald henlede Administrationens Opmærksomhed paa, at, saafremt det paa nogen Maade er muligt at undgaa at forhindre Standsningen af denne Handel, bør det ske. Hvad Silke angaar, er der en Fare derved, at Sverig paa Grund af dets Handelstraktat med Frankrig har en overordentlig lav Silketold, og deri ligger en forsøgt Opfordring til Smugleri, naar vi faae de forhøiede Toldsatser. Jeg lægger endda ikke Hovedvægten derpaa, thi, hvis man kom til den Erkjendelse, at Statskassen fik for Lidt i Told, fordi Smugleri ikke kunde forhindres, hvad det allerede nu tilbels ikke kan, kunde man jo atter nedsætte Toldsatser. Det maatte man være nødt til, naar den virkelig gav mindre Indtægt. Men der er et andet Moment af stor Betydning, og det er de Handlendes Urlighed. Man bør ikke friste dem til Smugleri, hvor det paa nogen Maade kan undgaa, og Fristelsen er allerede nu stor nok. Der hører en temmelig stærk indbyrdes Kontrol til for at forhindre det. Sætte man nu Tolden saaledes op, at enhver Handlende maatte sige: Toldvæsenet, Statsmagten, det Offentlige kan ikke forhindre Smugleri, saa vi kunne ikke bestaa, uden at vi gjøre det Samme som alle Andre —, saa kunde man vel fra et moralsk Standpunkt forkaste det, men det er alligevel en meget beklagelig social Kjenngjerning, som vil blive Følgen deraf. Vort Opland i Skaane bør vi søge at værne om, de Baand, som allerede knyttede os til det paa mange Maader, er det ikke værd at kaste